

ЛИЛИЯ. Изглежда, че сутринтът е забравил лампата оставил я, да свети. Отивамъ до вратата и го викамъ. Нико и не се осяжда. Чукамъ - пакъ никой. Помислихъ си най-лошото. Тогава погледнахъ презъ отвора за ключа...

МИРА. Е, какво?

ЛИЛИЯ. Всичко негово - прибрано. На леглото - куфърътъ му и по срѣдата на стаята една дървена колона.

МИРА. "Освободения човѣкъ" ...

ЛИЛИЯ. Да, "Освободения човѣкъ" ...

МИРА. Свършено е... Сега пакъ ще трѣгне по свѣта и въ очитѣ на всѣки отруденъ, ще търси вѣрата, ще пробужда свѣтлия погледъ на "Освободения човѣкъ".

ЛИЛИЯ. Ще пробужда, а своя животъ ще погуби.

МИРА. Ще го раздаде на всички. Ще го рѣзпрѣсне по четиритѣ посоки, за да го неѣри единъ день - новъ, кипящъ разцѣфналь животъ.

ЛИЛИЯ. /отива къмъ дѣския прозорець/ Не мога вече... не мога да издържамъ. Души ме... Защо се бавятъ? Какво прави Андрей?... Толкова ли е необходимо?... Може ли да върне единъ умрѣль?

МИРА. Мъртвиятъ не може да върне и сигурно, не за него се бори въ съда Андрей, а за живитѣ. Да, за живитѣ. За онези, които умиратъ въ нищета. За дѣцата, чийто бащи сѣ убити отъ машинитѣ, отъ мизерията, отъ безсърдечието.

ЛИЛИЯ. Мразя ги азъ, страшно ги мразя тия желѣзни чудовища, тѣзи машини, които ядатъ хората. Лакоми... Ууу, каква хищностъ! - Кръщъ - схрускатъ човѣкъ като орѣхъ. Не е ли ужасно?